Enderrock | Arnau Tordera | Actualitzat el 17/07/2020 a les 13:00

La música després de la Covid

El líder, cantant i compositor d'Obeses es planteja com la pandèmia pot canviar la manera de fer i compartir música

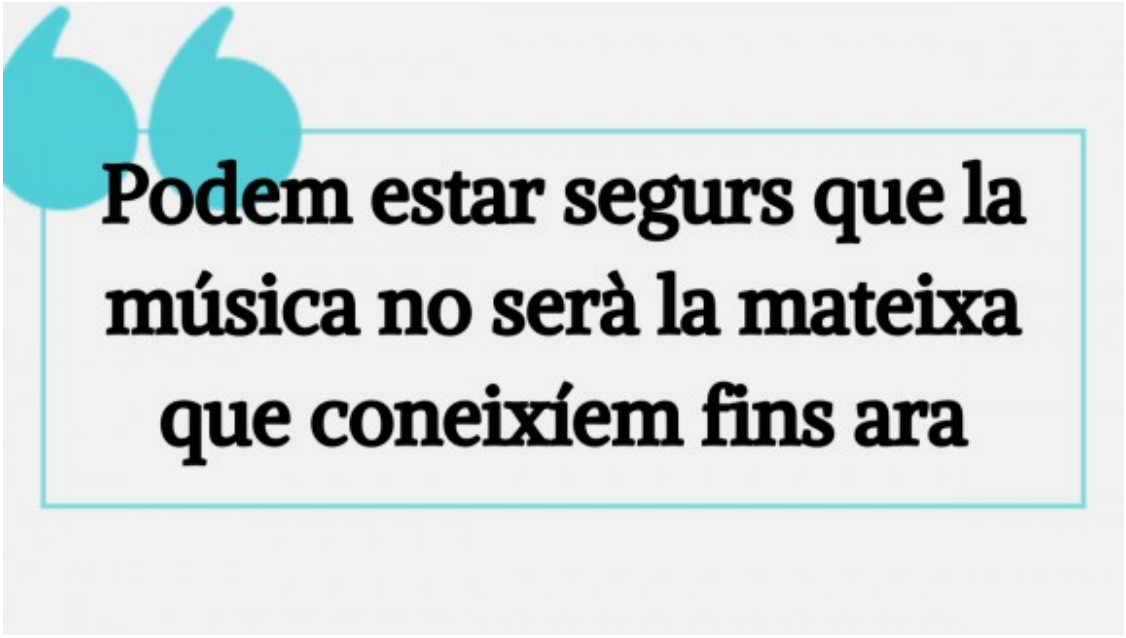
Arnau Tordera | Juan Miguel Morales

Llargues setmanes de reclusió forçosa ens han abocat col·lectivament a una relació singular amb la música que molt probablement no havíem experimentat mai abans. La pandèmia ens ha obligat a apartar el peu de l'accelerador del món i aquesta reducció dràstica del ritme mundà ha revelat a la nostra societat un seguit de possibilitats comunicatives, a l'àmbit col·lectiu, i una capacitat d'introspecció, en el terreny personal, del tot inaudites. L'obertura d'aquestes noves finestres i el tancament de moltes altres, a conseqüència de la circumstància pandèmica, comportarà canvis substancials a totes les esferes de la vida pública i privada que marcaran irremeiablement un abans i un després, un punt dràstic d'inflexió, així que avui vull preguntar-me: Com serà la música després de la Covid?

Un dels canvis més notables l'experimentarem en les severes mesures sanitàries que hauran d'adoptar les sales, auditoris o qualsevol altre espai on s'ofereixi música en directe. S'han acabat per una llarga temporada les aglomeracions de públic i amb això s'impossibilita també la celebració de macroconcerts on la festivitat col·lectiva i l'experiència d'esdevenir part d'una massa eren els ingredients essencials.

De fet, la vivència que el públic tindrà dels concerts a partir d'ara també serà del tot singular: aforaments reduïts a més de la meitat, una distància important entre els espectadors i l'absoluta prohibició d'acostar-se entre ells. Assistir a un esdeveniment musical en directe, d'aquesta manera, es convertirà per una banda en un bon exercici de contenció, en el sentit mateix que no podrem vehicular l'emoció físicament atès que haurem de romandre passius a la nostra cadira, però

per altra banda ens obrirà la possibilitat de viure una experiència acústica més profunda, en el sentit que la major part de la nostra atenció es limitarà estrictament a la interpretació musical.

Tanmateix, el canvi més dràstic que espera a la música serà sobretot en la seva gènesi creativa de manera encara més intensa que en el seu context concertant. Les manifestacions musicals es relacionen amb la societat que les genera i les consumeix i ho fan de diverses maneres: confrontant-s'hi, exaltant-la, proposant realitats alternatives que possibilitin l'evasió, etc. Així doncs, havent estat sotmesos al cataclisme global més trasbalsador dels darrers segles -i considerant que això no ha acabat ni de bon tros-, en aquest obligat exercici d'humilitat en el qual ens hem vist abocats com a espècie, ¿quines temàtiques abordarà la música a partir d'ara? ¿Els creadors i la societat promouran una música de caràcter més crític, amb la capacitat de remoure la consciència del nostre temps, o s'optarà per propostes de naturalesa més alliberadora que tinguin com a finalitat defugir la trista i crua realitat? I les noves formes concertants, en quin grau incidiran en la música que ha de venir? Abandonarem progressivament la música pensada per a grans escenaris d'explosió festiva i apostarem per propostes de més recolliment?

El temps ho dirà però podem estar segurs que, de la mateixa manera que passarà amb la resta de coses mundanes, la música no serà la mateixa que coneixíem fins ara. Preparem-nos, doncs, per la música després de la Covid, la música dC.